

OP HET ACHTERBALCON

door
D. v. d. Stoep

Een kletterende, striemende regenbui veegt me van de straat op het achterbalcon van de tram. Daar dring ik me door de vochtige jassenmassa heen en sta bij de motorkast met de koperen handrem in mijn ribben.

Er wordt niets gezegd. Wij kijken met z'n zessen onverschillig voor ons uit en wiebelen voort tot de volgende halte.

Daar schuift een kleine man de wagen binnen met een kledder-natte parapluie in zijn hand, welk wapen hij gedecideerd tegen de motorkap plaatst. Ik voel een ijskoud straaltje water langs mijn sokken druipen.

„Hij druipt,” merk ik op in de stilte die nog steeds in het compartiment heerst.

„Wat zegt u?” informeert de man met de hand aan het oor en een stemverheffing, die aller ogen op hem en op mij doet richten.

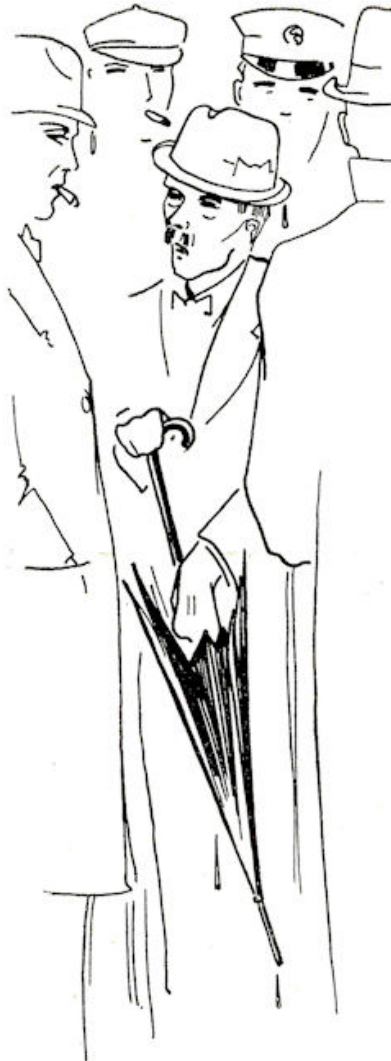
„Uw parapluie druipt,” antwoord ik zachtzinnig.

„Ik versta u niet,” schreeuwt hij, „ik ben wat doof.”

Ik maak een begrijpend gebaar en zeg iets harder: „Het doet er niet toe.”

Hij haalt zijn schouders op en kijkt den man met wien hij vis-à-vis staat glimlachend aan op de wijze van wat-zeg-je-nou-van-zo-een-kerel, maar de buurman reageert er niet op en kijkt dwars door hem heen.

Het heertje richt zich daarom tot het gezelschap in 't geheel door als zijn mening te kennen te geven, dat het vies weertje is, maar ook thans is er niemand, die op dit gezegde reageert. Een iegelijk kijkt onverschillig voor zich uit en daarom richt het heertje zich weer tot mij, als tot den enige, die althans in staat gebleken is zijn mond open te doen. „Hebt u geen last van mijn

Ik voel een ijskoud straaltje water langs mijn sokken druipen.

paraplu?” vraagt hij minzaam.

„Hij druipt een beetje,” antwoord ik.

„Wat zegt u?” vraagt hij met de hand aan zijn oor.

De mensen kijken me geamuseerd en leedvermaakt aan.

„Niks,” antwoord ik tussen mijn tanden, terwijl ik een kleur krijg en mij voorneem niets meer tegen hem te zeggen.

Hij ziet de mensen glimlachen en schaart zich aan hun zijde, waarbij hij eveneens glimlachend naar me opziet, alsof er iets niet pluis met me is.

Hij stoot zijn buurman aan.

„Zeker mot gehad met z'n vrouw,” grinnikt hij hardop.

Het achterbalcon grinnikt gedeeltelijk mee.

Ik krijg het warm en zin op wraak.

Het eenvoudigste is om hem op zijn tenen te trappen en dat doe ik, met mijn hak en met nadruk.

„Pardon,” zeg ik judasachtig.

Hij trekt zijn been weg, maar schijnt er weinig van gevoeld te hebben en kijkt verveeld om zich heen. Er is geen conversatie voor hem en hij schijnt zich daarin te schikken. Zo rijden we weer enige haltes. Dan maakt hij aanstalten om uit te stappen en grijpt zijn parapluie. Er is een flinke plas op de grond gedropen.

„Hij druipt een beetje,” zegt hij tot me, terwijl hij zich uit zijn gebogen houding opricht.

Het achterbalcon grinnikt weer en de man kijkt om zich heen met het gezicht van iemand, die een beste grap verteld heeft. En groetend stapt hij uit met zichzelf en de wereld tevreden. Ik verkeer in de stemming van iemand die gaarne enige straf zal aanvaarden voor het met opzet toebrengen van lichamelijk letsel door schuld.

